

Arrest

nr. 199 686 van 13 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 februari 2018 tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2018 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 24 november 2017 vanuit Zanzibar, Tanzania, met tussenstop in Addis Abeba, Ethiopië, aan op de nationale luchthaven van Zaventem. Door de met grenscontrole belaste overheid wordt vastgesteld dat het door verzoeker aangeboden Franse paspoort hem niet toebehoort. Verzoeker dient vervolgens aan de grens een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Eveneens op 24 november 2017 neemt de met de grenscontrole belaste overheid de beslissing tot binnenkomstweigering met terughouding – asielzoeker (bijlage 11ter).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 december 2017, inzake het verzoek om internationale bescherming, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 198 503 van 24 januari 2018 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.5. Verzoeker dient op 1 februari 2018 aan de grens een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Eveneens op 1 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging opnieuw een beslissing tot binnenkomstweigering met terughouding – asielzoeker (bijlage 11ter). Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 72, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de toegang tot het Rijk geweigerd aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [S.M.S.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Egypte

Derhalve wordt de betrokkene teruggedreven, zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art.3, eerste lid 2° - Niet in het bezit van een geldig reisdocument/geldige reisdocumenten

Art. 3 eerste lid 2° - In het bezit van een vals/nagemaakt/vervalst reisdocument”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terughoudingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Verzoeker erkent dat thans een tweede terughoudingsmaatregel voorligt, alsook dat hij de huidige vordering heeft ingesteld buiten de termijn van vijf dagen na de betekening van de tweede terughoudingsmaatregel. Hij wijst evenwel op de uitzonderlijke omstandigheden zoals deze zich in casu voordoen en waarin volgens hem de vordering alsnog als tijdig en ontvankelijk is te beschouwen. Hij stelt dat de effectieve tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de wet reeds is opgeschort totdat er een definitieve uitspraak is inzake zijn tweede verzoek om internationale bescherming, in casu tot en met de beroepsprocedure, zodat hij in de huidige stand van zaken geen reden had om in uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de terughoudingsmaatregel te vragen. Hij geeft aan dat hij in plaats van de schorsingsprocedure in uiterst dringende noodzakelijkheid wenste te opteren voor het

indienen van een gewone schorsings- en annulatieprocedure, waarbij dan eventueel alsnog een versnelde behandeling van het schorsingsverzoek kan worden gevraagd van zodra de teruggedrijvingsbeslissing uitvoerbaar wordt. Hij stelt op 8 februari 2018 evenwel in kennis te zijn gesteld van een voorgenomen teruggedrijving op dezelfde dag 's avonds, in strijd met de wet, waardoor hij geen andere mogelijkheid had dan alsnog de schorsingsprocedure in uiterst dringende noodzakelijkheid aan te wenden.

Ter terechtzitting zijn de partijen het erover eens dat het tweede verzoek om internationale bescherming opschortend werkt wat de (gedwongen) tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing betreft. Niet enkel in een eerste fase, tijdens het onderzoek van het verzoek door de commissaris-generaal, maar ook in een tweede fase, tijdens de periode om beroep in te stellen bij de Raad en tijdens het onderzoek van dit beroep door de Raad optredend in volle rechtsmacht. Dit laatste op grond van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet. Verweerder erkent in zijn nota dat deze laatste bepaling in casu speelt, waar het een eerste volgende verzoek om internationale bescherming betreft en niet blijkt dat deze is ingediend binnen de 48 uur voor een verwijdering en dit louter om de uitvoering van de beslissing te vertragen of te verhinderen. De commissaris-generaal heeft in zijn beslissing van 8 februari 2018 ook duidelijk gesteld dat tegen deze beslissing een schorsend beroep openstaat bij de Raad overeenkomstig artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

Het wordt ter terechtzitting evenmin betwist dat verweerder, niettegenstaande de (gedwongen) tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing was opgeschort tijdens de behandeling van het tweede verzoek om internationale bescherming en dit tot en met het beroep, op 5 februari 2018 een vlucht met escorte plande op 8 februari 2018, waarvan verzoekers raadsman pas op 8 februari 2018 in kennis werd gesteld. Slechts op de dag zelf werd deze vlucht afgelast. Verweerder betwist ter terechtzitting niet dat deze vlucht niet had mogen worden gepland en doorgevoerd, waar het op 5 februari 2018 reeds duidelijk was dat de procedure om internationale bescherming in geen geval reeds tot en met in beroep zou zijn behandeld op 8 februari 2018.

In het licht van de bijzondere omstandigheden zoals deze zich thans voordoen – waarin de teruggedrijvingsmaatregel reeds van rechtswege is opgeschort en waarin verweerder niettemin in strijd met de wet een effectieve teruggedrijving voorzag terwijl het duidelijk was dat de procedure om internationale bescherming in geen geval tijdig zijn beloop zou hebben gekend en waarin verzoeker onmogelijk op dezelfde dag nog zowel een gewone schorsings- en annulatieprocedure als een verzoek tot versnelde behandeling van de schorsingsprocedure kon indienen – dient te worden aangenomen dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie die buiten de wil om van verzoeker is ontstaan en die maakt dat huidige vordering als tijdig en ontvankelijk is te beschouwen. Verweerder, die ter zitting afstand doet van de exceptie van laattijdigheid, verzet zich niet tegen deze vaststelling.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoeker betoogt dat de vordering uiterst dringend is, waar hij op 8 februari 2018 in kennis wordt gesteld van een vlucht met escorte diezelfde avond nog.

Verweerder is in de nota met opmerkingen van mening dat de vordering niet uiterst dringend is, waar overeenkomstig artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, behoudens toestemming van verzoeker, de terugdrijvingsbeslissing niet ten uitvoer kan worden gelegd. Hij merkt op dat de commissaris-generaal op 8 februari 2018 het tweede verzoek om internationale bescherming weliswaar weigerde in overweging te nemen, doch hiertegen nog een schorsend beroep bij de Raad openstaat. Hij stelt dat de Raad niet kan schorsen wat de wetgever reeds heeft geschorst en dat de bestreden beslissing zelf ook uitdrukkelijk vermeldt dat verzoeker slechts wordt teruggedreven van zodra deze beslissing uitvoerbaar wordt.

Door in strijd met de wet een vlucht te plannen op 8 februari 2018, waar de wet reeds de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing opschort tot na de behandeling van het tweede verzoek om internationale bescherming en dit tot en met in beroep, heeft verweerder zelf het uiterst dringend karakter van huidige vordering in het leven geroepen en is hij slecht geplaatst om thans voor te houden dat de vordering wegens een gebrek aan hoogdringendheid moet worden afgewezen.

Het uiterst dringend karakter van de vordering wordt, in het licht van de op 8 februari 2018 geplande vlucht, aangenomen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Çonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door

het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 33, § 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 9 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de procedurerichtlijn) en van de artikelen 52/3, § 2 en 39/70 van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1. PRINCIPES

a) De la Convention de Genève du 28 juillet 1951 relative au statut des réfugiés

L'article 33, § 1er de la Convention de Genève consacre le principe de non-refoulement, dans les termes suivants :

« Aucun des États contractants n'expulsera ou ne refoulera, de quelque manière que ce soit, un réfugié sur les frontières des territoires où sa vie ou sa liberté serait menacée en raison de sa race, de sa religion, de sa nationalité, de son appartenance à un certain groupe social ou de ses opinions politiques »

b) De la Convention européenne des droits de l'homme

1.

L'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme énonce que :

« Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Pour un rappel des principes relatifs à l'article 3 relativement à des affaires d'expulsion, il est renvoyé à la pièce 2.

2.

L'article 13 de la Convention européenne des droits de l'homme dispose que :

« Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles. »

Dans l'arrêt De Souza Ribeiro c. France, rendu en grande chambre, la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé les principes prévalant en matière d'effectivité des recours lorsqu'un grief défendable, tiré de la violation de l'article 3 de la Convention, est invoqué :

« 80. Pour être effectif, le recours exigé par l'article 13 doit être disponible en droit comme en pratique, en ce sens particulièrement que son exercice ne doit pas être entravé de manière injustifiée par les actes ou omissions des autorités de l'Etat défendeur (Çakıcı c. Turquie [GC], no23657/94, § 112, CEDH 1999-IV).

(...)

82. Lorsqu'il s'agit d'un grief selon lequel l'expulsion de l'intéressé l'exposera à un risque réel de subir un traitement contraire à l'article 3 de la Convention, compte tenu de l'importance que la Cour attache à cette disposition et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements, l'effectivité d'un recours au sens de l'article 13 demande impérativement un contrôle attentif par une autorité nationale (Chamaïev et autres c. Géorgie et Russie, no 36378/02, § 448, CEDH 2005-III), un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs de croire à un risque de traitement contraire à l'article 3 (Jabari, précité, § 50) ainsi qu'une célérité particulière (Bati et autres c. Turquie, nos 33097/96 et 57834/00, § 136, CEDH 2004-IV (extraits)). Dans ce cas, l'effectivité requiert également que les intéressés disposent d'un recours de plein droit suspensif (Gebremedhin [Gaberamadhien], précité, § 66, et Hirsi Jamaa et autres c. Italie [GC], no 27765/09, § 200, 23 février 2012). Les mêmes principes s'appliquent lorsque l'expulsion expose la requérante à un risque réel d'atteinte à son droit à la vie, protégé par l'article 2 de la Convention.

Enfin, l'exigence d'un recours de plein droit suspensif a été confirmée pour les griefs tirés de l'article 4 du Protocole no 4 (Čonka, précité, §§ 81-83, et Hirsi Jamaa et autres, précité, § 206) »1 (Nous soulignons).

Comme souligné par la Cour dans l'arrêt Singh et autres c. Belgique, du 2 octobre 2012 :

« Il n'appartient pas à la Cour de se prononcer à nouveau sur la demande d'asile des requérants ni de déterminer leur nationalité. C'est en effet, aux autorités nationales, responsables en matière d'asile, d'examiner les craintes des requérants et les documents produits par eux et d'évaluer les risques qu'ils encourent en cas de renvoi dans leur pays d'origine ou vers un pays intermédiaire au regard de l'article 3 (...). Cela résulte du principe de subsidiarité qui est à la base du système de la Convention (...) ainsi que du fait que ni la Convention ni aucun de ses Protocoles ne garantit le droit à l'asile politique.

(...)

Toutefois, et c'est là que réside l'objet du litige dont elle est saisie, il appartient à la Cour d'examiner si les requérants avaient des griefs défendables de subir des traitements contraires à l'article 3, et, dans l'affirmative, s'ils ont bénéficié des garanties effectives, au sens de l'article 13, leur permettant de faire valoir ces griefs et les protégeant contre un refoulement arbitraire indirect vers le pays qu'ils avaient fui »2 (Nous soulignons).

La Cour, dans son arrêt de Grande Chambre M.S.S. c. Belgique et Grèce du 21 janvier 2011, a également précisé que :

« 298. Cela dit, dans la présente affaire, la Cour n'a pas à se prononcer sur la violation de ces dispositions si la requérante devait être expulsé. Il appartient en effet en premier lieu aux autorités grecques, responsables en matière d'asile, d'examiner elles-mêmes la demande du requérant ainsi que les documents produits par lui et d'évaluer les risques qu'il encourt en Afghanistan. La préoccupation essentielle de la Cour est de savoir s'il existe en l'espèce des garanties effectives qui protègent le requérant contre un refoulement arbitraire, direct ou indirect, vers son pays d'origine »3 (Nous soulignons).

Il ressort donc des articles 3 et 13 de la Convention, ainsi que des principes dégagés par la Cour dans sa jurisprudence, que les autorités nationales doivent se montrer aussi rigoureuses que possible et procéder à un examen indépendant et attentif des griefs tirés de l'article 3 de la Convention, pour garantir l'effectivité des recours en matière d'asile. Comme vu supra, cet examen « doit permettre d'écarter tout doute, aussi légitime soit-il, quant au caractère mal-

1 CEDH, De Souza Ribeiro c. France, GC, 13 décembre 2012, § 82.

2 CEDH, Singh et autres c. Belgique, 2 octobre 2012, §§ 55-56.

3 CEDH [GC], M.S.S. c. Belgique et Grèce, 21 janvier 2011, § 298.

fondé d'une demande de protection et, ce, quelle que soit l'étendue des compétences de l'autorité chargée du contrôle »4.

De plus, en vertu de la jurisprudence de la Cour, le droit à un recours effectif impose, dans ce type de situation, que l'intéressé dispose d'un recours de plein droit suspensif.

Afin de garantir une protection effective contre tout traitement contraire à l'article 3 de la Convention, il revient ainsi à l'État de vérifier, avant de décider du renvoi de l'intéressé vers un autre pays, si ce dernier a un grief défendable tiré de l'article 3 de la Convention et, le cas échéant, d'examiner ce grief rigoureusement en menant une enquête approfondie.

c) De la Directive 2013/32/UE dite Directive procédure

L'article 9 de la Directive Procédure consacre expressément le droit pour la personne qui introduit une demande d'asile, de demeurer sur le territoire pendant la durée de l'examen de sa demande.

En outre, l'Etat membre ne peut procéder à une extradition vers un pays tiers que lorsqu'il s'est préalablement assuré qu'une telle décision n'entraînera pas de refoulement direct ou indirect.

L'article énonce, dans les termes suivants : « Article 9 Droit de rester dans l'État membre pendant l'examen de la demande 1. Les demandeurs sont autorisés à rester dans l'État membre, aux seules fins de la procédure, jusqu'à ce que l'autorité responsable de la détermination se soit prononcée conformément aux procédures en première instance prévues au chapitre III. Ce droit de rester dans l'État membre ne constitue pas un droit à un titre de séjour. 2. Les États membres ne peuvent prévoir d'exception à cette règle que si une personne présente une demande ultérieure visée à l'article 41 ou si une personne est, le cas échéant, livrée à ou extradée vers, soit un autre État membre en vertu des obligations découlant d'un mandat d'arrêt européen ou pour d'autres raisons, soit un pays tiers, soit une cour ou un tribunal pénal(e) international(e). 3. Un État membre ne peut extraditer un demandeur vers un pays tiers en vertu du paragraphe 2 que lorsque les autorités compétentes se sont assurées que la décision d'extradition n'entraînera pas de refoulement direct ou indirect en violation des obligations internationales et à l'égard de l'Union incombant à cet État membre ».

Cette disposition n'ayant pas été transposée en droit interne dans le délai imparti aux États membres et étant énoncée de manière inconditionnelle, de manière suffisamment claire et

4 CEDH, *Singh et autres c. Belgique*, 2 octobre 2012, § 103.

précise, il y a lieu de considérer, conformément à la jurisprudence de la C.J.U.E., qu'elle s'applique directement en droit national.

Les dérogations autorisées par la Directive à ce droit de rester dans l'État membre définies sont définies à l'article 41 de ladite Directive et visent les situations suivantes :

- Il s'agit d'une demande d'asile subséquente introduite dans un seul but dilatoire, qui n'a pas été prise en considération par l'autorité compétente en matière d'asile ;
- Il s'agit d'une demande subséquente introduite suite à une décision de non prise en considération ou une décision de refus relative à une précédente demande subséquente⁵.

d) De la loi du 15 décembre 1980

Quant au droit national, l'article 52/3, § 2, al. 1er énonce que « (...) Dans le cas visé à l'article 50ter [introduction d'une demande d'asile à la frontière], le ministre ou son délégué décide également immédiatement lors de l'introduction de la demande d'asile que l'étranger n'est pas admis à entrer sur le territoire et qu'il est refoulé ».

Le commentaire relatif à cette disposition (Doc. Parl. Chambre, doc. 51/2478/001, exposé des motifs, page 103) énonce toutefois clairement que « la mesure ne peut pas (...) être exécutée tant que la procédure d'examen de la demande d'asile par le CGRA est en cours »⁶.

5 "Article 41

Dérogations au droit de rester sur le territoire en cas de demande ultérieure

1. Les États membres peuvent déroger au droit de rester sur le territoire lorsqu'une personne: a) n'a introduit une première demande ultérieure, dont l'examen n'est pas poursuivi en vertu de l'article 40, paragraphe 5, qu'afin de retarder ou d'empêcher l'exécution d'une décision qui entraînerait son éloignement imminent de l'État membre concerné; ou b) présente une autre demande ultérieure de protection internationale dans le même État membre à la suite de l'adoption d'une décision finale déclarant une première demande ultérieure irrecevable en vertu de l'article 40, paragraphe 5, ou à la suite d'une décision finale rejetant cette demande comme infondée.

Les États membres ne peuvent faire usage de cette dérogation que si l'autorité responsable de la détermination estime qu'une décision de retour n'entraînera pas de refoulement direct ou indirect en violation des obligations internationales et à l'égard de l'Union incombant à cet État membre.

(...) »

6 « Le principe est que le ministre ou son délégué ne prend une décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire que lorsque la demande d'asile de l'étranger en situation irrégulière est rejetée.

La dérogation à cette règle est la situation dans laquelle le ministre ou son délégué prend une telle décision immédiatement après l'introduction de la demande d'asile: il s'agit du cas de l'étranger visé à l'article 74/6, §1bis (demandeur d'asile en situation irrégulière pour lequel des circonstances objectives indiquent un usage abusif de la procédure d'asile), et de la situation du demandeur d'asile à la frontière, pour lesquels une décision de refus d'entrée avec refoulement est prise lorsqu'il est constaté que l'entrée de l'étranger doit être refusée en raison de motifs techniques (défaut des documents d'entrée nécessaires, motif du voyage peu clair...).

En tout cas, il est précisé dans la procédure devant le Conseil du contentieux des étrangers (en abrégé CCE) (article 39/70) que sauf consentement écrit de l'intéressé, aucune mesure d'éloignement ou de refoulement ne peut être exécutée durant les délais pendant laquelle un recours peut être introduit contre le refus d'une demande d'asile par le CGRA et pendant le traitement de ce recours. Bien entendu, comme l'a fait remarquer le Conseil d'État, la mesure ne peut pas non plus être exécutée tant que la procédure d'examen de la demande d'asile par le CGRA est en cours », disponible sur :

8

L'article 39/70 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit quant à lui, dans les termes suivants :

« Sauf accord de l'intéressé, aucune mesure d'éloignement du territoire ou de refoulement ne peut être exécutée de manière forcée à l'égard de l'étranger pendant le délai fixé pour l'introduction du recours et pendant l'examen de celui-ci.

L'alinéa 1er ne s'applique pas lorsque une décision de retour n'entraîne pas de refoulement direct ou indirect comme déterminé en application de l'article 57/6/2 et :

1° l'intéressé n'a introduit une première demande d'asile subséquente dans les quarante-huit heures avant son éloignement qu'afin de retarder ou d'empêcher l'exécution d'une décision qui entraînerait son éloignement du territoire; ou

2° l'intéressé a introduit une nouvelle demande d'asile subséquente à la suite d'une décision finale sur une première demande subséquente » (Nous soulignons).

2. APPLICATION EN L'ESPECE

a) PREMIERE BRANCHE : EXECUTION DE LA DECISION DE REFOULEMENT AVANT L'ISSUE DE LA PROCEDURE D'ASILE

1.

En l'espèce, le requérant a, en date du 1er février 2018, introduit une seconde demande d'asile en apportant de nouveaux documents à l'appui de son récit.

Il s'agit de la deuxième demande d'asile du requérant, faisant suite à plusieurs démarches afin de rassembler des documents complémentaires, dont des originaux.

En outre, cette deuxième demande a été introduite par le requérant dès la réception des nouveaux documents et alors qu'aucun vol de rapatriement n'était prévu ou, en tout cas, ne lui avait été notifié.

Il s'ensuit :

- que la deuxième demande d'asile ne poursuit nullement un but dilatoire et,
- que, compte tenu du dépôt de nouveaux documents, cette demande présente *prima facie* un grief défendable et n'est pas manifestement mal fondée.

La nouvelle demande d'asile du requérant mérite donc à tout le moins d'être examinée de manière attentive et rigoureuse par l'autorité compétente en matière d'asile (CGRA) afin de garantir de manière effective que le rapatriement de ce dernier ne serait pas constitutif d'un

<http://www.lachambre.be/FLWB/pdf/51/2478/51K2478001.pdf>.

refoulement en violation de l'article 33 de la Convention de Genève et ne présenterait un risque de mauvais traitements en violation de l'article 3 de la CEDH.

Toutefois, ce jour, le 8 février 2018, soit à peine sept jours suivant l'introduction de sa demande d'asile et alors qu'aucune décision du CGRA relativement à la demande n'a encore été notifiée au requérant, ce dernier a été informé qu'un vol est prévu le jour-même à 19h, avec escorte, à destination de l'Ethiopie.

Une telle pratique de la partie adverse s'effectue en violation manifeste des dispositions de droit internationales et nationales invoquées au moyen.

En premier lieu, le principe de non-refoulement consacré par la Convention de Genève relative au statut des réfugiés s'oppose à ce qu'il soit procédé à l'éloignement du requérant avant que le CGRA ne se soit prononcé sur les nouveaux éléments invoqués à l'appui de sa crainte de persécution dans son pays d'origine.

Ensuite, l'article 3 (volet procédural) et 13 de la Convention européenne des droits de l'homme imposent, lorsqu'un grief défendable de subir des traitements contraires à l'article 3 est invoqué, que celui-ci soit examiné de manière indépendante et rigoureuse par les autorités nationales et que le requérant soit protégé de manière effective contre un refoulement arbitraire, direct ou indirect, vers son pays d'origine. L'effectivité requiert que le recours – d'asile en l'espèce – soit de plein droit suspensif.

En outre, le droit européen, plus particulièrement l'article 9 de la Directive Procédure, prévoit expressément le droit pour la personne qui introduit une demande d'asile de demeurer sur le territoire de l'Etat membre dans lequel elle a introduit sa demande durant l'examen de celle-ci. Bien que des dérogations soient permises en vertu de l'article 41 de ladite Directive, force est de constater que le requérant ne se trouve pas dans l'une des situations visées à cette disposition, puisque i) il s'agit seulement de sa deuxième demande et, ii) aucune décision du CGRA déclarant la non prise en considération de sa demande ne lui a été notifiée⁷.

Ce droit de rester sur le territoire, bien que non-expressément prévu dans la loi du 15 décembre 1980, ressort néanmoins de l'ensemble de ces dispositions. Ainsi qu'il a été vu dans la section « Principes » ci-avant, l'interdiction de procéder à l'exécution de la procédure d'éloignement durant l'examen de la demande d'asile est reconnue dans les travaux parlementaires relatifs à l'article 52/3, § 2 de la loi.

Cette interdiction découle à fortiori de celle, prévue à l'article 39/70 de la loi du 15 décembre 1980, de procéder à l'éloignement d'une personne dont la demande d'asile a été refusée ou non prise en considération par le CGRA pendant le délai de l'introduction du recours prévu auprès du C.C.E. à l'encontre cette décision et durant l'examen de celui-ci.

⁷ Voy. l'article 41 de la Directive cité à la note de bas de page n°5.

Il s'ensuit que, même dans l'hypothèse où une décision de non prise en considération du CGRA serait notifiée au requérant d'ici l'examen par Votre Conseil du présent recours, il conviendrait de constater que l'exécution de la décision de refoulement prévue ce jour demeure tout à fait illégal. En effet, les exceptions au caractère suspensif prévu à l'article 39/70 précité visent des situations qui ne concernent pas le requérant. En effet :

- la demande d'asile subséquente a été introduite plus de 48h avant son éloignement, et alors même qu'aucune date d'éloignement ne lui avait été notifiée ;

- il s'agit d'une deuxième demande d'asile et donc nullement une demande subséquente introduite à la suite d'une précédente demande subséquente.

De sorte que l'exécution de la décision attaquée ne pourrait en tout état de cause être exécutée, en cas de décision négative du C.G.R.A., avant l'expiration du délai fixé pour l'introduction d'un recours au C.C.E. et, en cas d'introduction d'un tel recours, avant la clôture de celui-ci.

Pour toutes les raisons qui précèdent, il y a lieu de constater que la décision attaquée telle que mise en oeuvre par la partie adverse, en ce qu'elle permet le refoulement du requérant avant même que le CGRA ne se soit prononcé sur sa demande d'asile, viole l'ensemble des dispositions visées au moyen et, par conséquent, son exécution doit être suspendue.

La première branche du moyen unique est fondée.

b) DEUXIEME BRANCHE : REFOULEMENT VERS L'ETHIOPIE

1.

La décision litigieuse prévoit l'interdiction du requérant d'entrer sur le territoire ainsi que son refoulement.

En vertu de l'article 74/4 de la loi du 15 décembre 1980 : « Le transporteur public ou privé qui a amené dans le Royaume un passager dépourvu des documents requis par l'article 2 ou se trouvant dans un des autres cas visés à l'article 3, doit le transporter ou le faire transporter sans délai dans le pays d'où il vient ou dans tout autre pays où il peut être admis ».

La Convention relative à l'aviation civile internationale, dite « Convention de Chicago », prévoit en son annexe 9, intitulée « Facilitation », notamment ce qui suit :

« 3.35.1 Les pouvoirs publics de chaque État contractant saisiront les documents de voyage frauduleux, falsifiés ou faux. Les pouvoirs publics saisiront aussi le document de voyage d'une personne non admissible qui se fait passer pour le titulaire légitime du document de voyage. Ces documents seront retirés de la circulation immédiatement et renvoyés aux autorités compétentes de l'État émetteur ou à la mission diplomatique résidente de cet État.

(...)

5.7 Les États contractants qui ordonnent le refoulement d'une personne non admissible dont les documents de voyage ont été saisis conformément au § 3.35.1 émettront une lettre explicative sous la forme indiquée à l'Appendice 9, section 2, afin d'informer les autorités de l'État (des États) du point de transit et/ou du début du voyage. Cette lettre ainsi qu'une photocopie des documents de voyage saisis et l'ordre de refoulement seront remis à l'exploitant d'aéronefs ou, dans le cas des personnes escortées, à l'agent d'escorte, qui aura la responsabilité de les remettre aux pouvoirs publics de l'État de destination.

(...)

5.11 L'exploitant d'aéronefs refoulera la personne non admissible : a) au point où elle a commencé son voyage ; ou b) à tout autre endroit où elle peut être admise.

5.12 Un État contractant acceptera pour vérification une personne refoulée d'un État où elle a été jugée non admissible, si cette personne a commencé son voyage à partir de son territoire. Un État contractant ne renverra pas cette personne dans le pays où elle a été précédemment jugée non admissible.

5.13 Les États contractants accepteront la lettre explicative et les autres documents émis conformément aux § 5.6 ou 5.7 comme documentation suffisante pour procéder à la vérification de la personne mentionnée dans la lettre »8.

En l'espèce, le requérant est arrivé à la frontière belge en provenance de l'Ethiopie. En application de la Convention de Chicago, la partie adverse entend procéder au rapatriement du requérant vers ce pays et a réservé un vol avec escorte pour cette destination prévu ce jour à 19h. Il s'ensuit qu'en cas d'exécution de la décision attaquée, le requérant sera refoulé vers l'Éthiopie conformément aux dispositions précitées.

Or, le requérant entend démontrer qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas d'une telle exécution de la décision litigieuse, il courra un risque réel de subir un traitement contraire à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, dès lors qu'il pourrait faire partie d'un groupe vulnérable faisant l'objet d'une pratique systématique de mauvais traitements en Ethiopie, à savoir : les personnes détenues.

Il convient à cet égard de souligner que, si la crainte du requérant relative à son pays d'origine a déjà été une première fois examinée dans le cadre de sa première demande d'asile, les griefs du requérant à

l'égard d'un renvoi vers l'Éthiopie en application de la Convention de Chicago n'ont jamais été analysés par le CGRA. De même, la partie

8 Disponible sur : file:///C:/Users/HP/Downloads/icao_annex_9_facilitation.pdf.

adverse n'a jamais procédé à un examen de la compatibilité du renvoi du requérant vers l'Éthiopie au regard du principe de non-refoulement et de l'interdiction contenue à l'article 3 de la CEDH.

i. Risque de peine d'emprisonnement pour les personnes ayant fait usage de faux documents

En vertu de la loi éthiopienne relative à l'immigration, la sortie du pays sans être en possession de documents de voyage valides constitue une infraction punissable d'une peine de prison pouvant aller jusqu'à 3 ans.

La « Immigration Proclamation No. 354/2003 »⁹ énonce en effet, en son article 20, intitulé « Penalty », ce qui suit :

« Unless higher penalties are provided for in the Penal Code:

a) any person who enters or leaves Ethiopia in violation of the provisions of Article 3 or 6 of this Proclamation or who is an accomplice is punishable with imprisonment not exceeding three years or a fine not exceeding ten thousand Birr or both » (Nous soulignons).

L'article 6 visé à la disposition précitée, se trouvant sous le titre III de la loi intitulé « Departure from Ethiopia » énonce quant à lui ce qui suit :

« A person departing from Ethiopia shall possess:

1. a valid travel document;

2. unless otherwise permitted an entry visa which will enable him to enter the country of destination; and

3. a health certificate, as may be necessary » (Nous soulignons).

En cas de renvoi du requérant vers l'Éthiopie en application de la Convention de Chicago, il est fort probable qu'il soit interrogé concernant l'usage d'un faux passeport par les autorités éthiopiennes lorsqu'il sera remis à celles-ci à son arrivée à la frontière. Le requérant présente dès lors le risque de se voir arrêter sur base de la loi relative à l'immigration précitée et de se voir infliger une peine pouvant aller jusqu'à trois ans d'emprisonnement

Or, ainsi qu'il sera exposé dans la section suivante, les conditions de détention en Éthiopie sont d'une gravité telle qu'il y a lieu de constater l'existence d'une pratique générale aboutissant à des traitements inhumains et dégradants, contraires à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

9 Disponible sur :

http://www.ilo.org/dyn/natlex/natlex4.detail?p_lang=en&p_isn=85154&p_country=ETH&p_count=141.

ii. Conditions de détention : pratique systématique contraire à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme

Le rapport du Département d'Etat américain sur la situation des droits de l'homme en Éthiopie pour 2016¹⁰, du 7 mars 2017, énonce au sujet des conditions dans les prisons et les centres de détention notamment ce qui suit :

« Prison and Detention Center Conditions

Prison and pretrial detention center conditions remained harsh and in some cases life threatening. There were reports that authorities beat and tortured prisoners in detention centers, military facilities, and police stations. Medical attention following beatings reportedly was insufficient in some cases. Prisoners died in fires. (...) Physical Conditions: Authorities sometimes incarcerated juveniles with adults. Prison officials generally separated male and female prisoners, although mixing occurred at some facilities. Severe overcrowding was common, especially in prison sleeping quarters. The government provided approximately nine birr (\$0.40) per prisoner per day for food, water, and health care, although this amount varied across the country. Many prisoners supplemented this amount with daily food deliveries from family members or by purchasing food from local vendors. Other reports noted officials prevented some prisoners from receiving food from their families. Medical care was unreliable in federal prisons and almost nonexistent in regional ones. Prisoners had only limited access to potable water. Water shortages caused unhygienic conditions, and most prisons lacked appropriate sanitary facilities. Many prisoners had serious health problems but received little or no treatment. There were reports prison officials denied some prisoners access to needed medical care. In 2012 the Ministry of Health stated nearly 62 percent of inmates in jails across the country experienced mental health problems due to solitary confinement, overcrowding, and lack of adequate health-care facilities and services.

(...) ».

Le rapport du Dutch Council for Refugees du 18 mai 2016, intitulé « Country of Origin Information Report Ethiopia »¹¹ énonce également ce qui suit :

10 <https://www.state.gov/j/drl/rls/hrrpt/humanrightsreport/index.htm?year=2016&dld=265254#wrapper>.

11 <http://www.refworld.org/docid/573f2f334.html>.

« 3.3.4 Prison / detention conditions

(...)

According to USDOS, prison and detention centre conditions were harsh and in some cases life threatening. Detainees were tortured and medical attention was insufficient in some cases. According to USDOS, there were six federal and 120 regional prisons in Ethiopia, plus many unofficial detention centres, mostly located at military camps. Pre-trial detention often took place at police station detention facilities.

USDOS reports that on average, detainees received nine birr [€ 0.04] per person per day for water, food and healthcare, but this differed throughout the country. This was sometimes supplemented by family members bringing food or people buying things from local vendors. There were reports that prison officials prevented some detainees from receiving food from their families. In federal prisons, medical care was unreliable. In regional prisons, it was practically absent. Sanitary conditions were bad due to both a lack of sanitary services and a shortage of water. Prisons and detention centres were severely overcrowded.

AI notes that some detention conditions amounted to torture, such as detaining people underground without light, shackled and in prolonged solitary confinement.

In a 2014 report about human rights violations by security forces against actual or suspected dissenters in Oromia region, AI states that accounts of former detainees interviewed by AI demonstrate that detention conditions in regional and federal police stations, regional and federal prisons, military camps and other unofficial places of detention violate international law and national and international standards. Overcrowding was often so severe that detainees could not sleep simultaneously, due to a lack of space on the floor. In several locations there were underground cells. Food was insufficient and of poor quality, and many former detainees reported they received little drinking water. Many detainees reported that the water they did receive was dirty and unsafe. In both official and unofficial detention centres, adequate access to toilet facilities was denied. There were cases of death in detention reported to AI. These deaths were reported to be the result of poor detention conditions, torture and lack of medical assistance » (Nous soulignons).

Il résulte des extraits précités que les conditions de détention en Ethiopie sont à ce point graves qu'elles atteignent indubitablement le seuil minimum de gravité requis par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme pour emporter une violation de l'article 3 de la Convention¹².

12 Pour plus de documentation sur l'Ethiopie Voy. : <http://www.irb-cisir.gc.ca/Fra/ResRec/NdpCnd/Pages/ndpcnd.aspx?pid=8922>.

Il appert en outre des dénonciations contenues dans ces rapports que la gravité des conditions de détention résulte de problèmes structurels, mettant ainsi en évidence l'existence d'une pratique systématique contraire à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme à l'égard des personnes détenues en Ethiopie.

Compte tenu de ce qui précède, le début de preuve qu'il existe « des motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de torture ou de traitements inhumains » est ainsi apporté, dès lors que les rapports présentés par le requérant permettent d'établir qu'en cas de refoulement indirect vers l'Ethiopie, le requérant pourrait faire partie d'un groupe vulnérable (les personnes détenues) et que ce groupe subit, de manière systématique, des traitements contraires à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Bien que la détention du requérante serait conforme à la loi éthiopienne, il y a lieu de considérer que, compte tenu du degré de gravité des conditions de détention en Egypte, la détention du requérante pendant plusieurs années en raison d'une infraction telle que celle en cause serait constitutive d'une violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

De sorte que la deuxième branche du moyen unique est sérieuse.

c) TROISIEME BRANCHE : REFOULEMENT INDIRECT VERS L'EGYPTE

Le requérant sera refoulé dans un premier temps vers l'Éthiopie.

Compte tenu de la notification ce même jour d'un vol prévu à 19h, soit à peine quelques heures avant, il n'a pas été possible de rassembler de la documentation relative aux pratiques de l'Ethiopie relativement aux personnes retournées en application de la Convention de Chicago qui sont originaires d'un autre pays.

Il est toutefois hautement probable que le requérant, s'il n'est pas arrêté et détenu en Éthiopie pour l'usage de faux documents ainsi que vu ci-avant, sera alors renvoyé par ce pays vers son pays d'origine, l'Egypte. Il est ainsi permis de présumer que le renvoi du requérant vers l'Éthiopie présente un risque de refoulement indirect.

Or, outre les craintes exposées par le requérant dans le cadre de sa demande d'asile, il convient également de tenir compte de l'existence d'un risque de subir des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas de retour en Egypte, compte tenu de la situation individuelle du requérant – à savoir l'usage de faux documents de voyage – ainsi que la situation générale en Egypte relative aux conditions de détention.

En effet, tout comme l’Ethiopie, l’Egypte criminalise l’usage de faux documents et les conditions de détentions sont d’une inhumanité telle qu’il y a lieu de considérer que les personnes détenues – groupe auquel le requérant risque d’appartenir – constituent un groupe vulnérable faisant l’objet d’une pratique systématique de mauvais traitements.

i. Risque de peine d’emprisonnement pour les personnes ayant fait usage de faux documents

Le Code pénal égyptien¹³ dispose, en sa partie 16 intitulée « Forgery », notamment ce qui suit :

«

(...)

».

Il appert ainsi de la législation égyptienne précitée, en particulier l’article 214, que l’usage d’un document officiel falsifié – tel un passeport comme en l’espèce – en toute connaissance de cause, est passible d’une peine de travaux forcés ou d’emprisonnement de trois à dix ans.

En cas de renvoi du requérant de l’Ethiopie vers l’Egypte, et compte tenu d’autant plus de la nationalité égyptienne du requérant, il est fort probable qu’il soit interrogé par les autorités égyptiennes à son arrivée concernant l’usage d’un faux passeport. Le requérant présente dès lors le risque de se voir arrêter sur base de l’article 214 du Code pénal égyptien précité et de se voir infliger une peine pouvant aller jusqu’à dix ans d’emprisonnement

Or, ainsi qu’il sera exposé dans la section suivante, les conditions de détention en Egypte sont d’une gravité telle qu’il y a lieu de constater l’existence d’une pratique générale aboutissant à

13 Code pénal disponible sur :

https://www.unodc.org/cld/document/egy/1937/criminal_code_of_egypt_english.html?

des traitements inhumains et dégradants, contraires à l’article 3 de la Convention européenne des droits de l’homme.

ii. Conditions de détention : pratique systématique contraire à l’article 3 de la Convention européenne des droits de l’homme

Le requérant entend démontrer que son refoulement vers l’Egypte présente un risque de violation de l’article 3 de la Convention européenne des droits de l’homme, dès lors qu’il existe une pratique systématique de traitements inhumains et dégradants à l’égard des personnes détenues dans ce pays.

Le rapport du Département d’Etat américain sur la situation des droits de l’homme en Egypte pour 2016¹⁴ énonce au sujet des conditions dans les prisons et les centres de détention notamment ce qui suit :

« Conditions in the prisons and detention centers were harsh and potentially life threatening due to overcrowding, physical abuse, inadequate medical care, poor infrastructure, and poor ventilation.

Physical Conditions: According to domestic and international nongovernmental organization (NGO) observers, prison cells were overcrowded, and prisoners lacked adequate access to medical care, proper sanitation and ventilation, food, and potable water. Tuberculosis was widespread. Provisions for temperature control and lighting generally were inadequate. Reports that guards abused prisoners, including juveniles, in adult facilities were common. Prison conditions for women were marginally better than those for men.

(...)

Human rights groups and families of some deceased prisoners claimed that prison authorities denied prisoners access to potentially life-saving medical care, and, in some cases, denied requests to transfer the prisoners to the hospital, leading to deaths in prison.

(...)

There were instances of persons tortured to death and other allegations of killings in prisons and detention centers. Amnesty International (AI) reported eight deaths due to torture as of March 29.

(...)

14 Disponible sur: <https://www.state.gov/documents/organization/265706.pdf>.

According to domestic and international human rights organizations, police and prison guards sometimes resorted to torture to extract information from detainees, including minors. Reported techniques included (...) sexual assault, (...).

(...)

The court is obliged to provide a lawyer to indigent defendants. Nevertheless, defendants often faced administrative, and in some cases political, obstacles and could not secure regular access to lawyers or family visits » (Nous soulignons).

Il ressort également du rapport d’Human Rights Watch sur l’Egypte établi en janvier 2017¹⁵, les éléments suivants :

« Les conditions de détention restent très dures. Le Conseil national des droits humains – organe quasi-officiel – a continué de signaler que les prisons et les autres centres de détention étaient gravement surpeuplés. Les conditions étaient particulièrement mauvaises dans la prison Scorpion au Caire, où des détenus, pour la plupart des prisonniers politiques, ont été victimes de mauvais traitements de la part

d'agents du ministère de l'Intérieur, notamment des coups, l'alimentation forcée, la privation de contact avec leurs proches et leurs avocats, ainsi que des ingérences dans les soins médicaux qui ont probablement contribué à au moins six décès en 2015 » (Nous soulignons).

Enfin, le rapport de l'ONG « Egyptian Initiative for Personal Rights » intitulé « Health in Egyptian Prisons : a field study on the determinants of health behind bars », de juin 2014¹⁶, énonce notamment ce qui suit :

« Rates of self-inflicted harm and suicide are much higher in prisons than in the society outside. (...) Suicide attempts are worryingly frequent in prisons according to the stories told by some respondents about their peers in prison. None of the prisons under study had any systematic program from psychological or social rehabilitation, and there was no social worker to offer support or psychological advice to prisoners. (...) This applied both to women's and men's prisons alike.

(...)

Although the law provides for psychological and medical examinations for inmates, in the absence of social counseling this key psychological component is lacking within the Egyptian penal system » (Nous soulignons).

¹⁵ Disponible sur : <https://www.hrw.org/fr/world-report/2017/country-chapters/298315>.

¹⁶ Disponible sur : <https://eipr.org/en/publications/health-egyptian-prisons-field-study-determinants-health-behind-bars>, pp. 26-28.

Il résulte des extraits précités que les conditions de détention en Egypte sont à ce point graves qu'elles atteignent indubitablement le seuil minimum de gravité requis par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme pour emporter une violation de l'article 3 de la Convention.

Il apparaît en outre des dénonciations contenues dans ces rapports que la gravité des conditions de détention résulte de problèmes structurels, mettant ainsi en évidence l'existence d'une pratique systématique contraire à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme à l'égard des personnes détenues en Egypte.

Compte tenu de ce qui précède, le début de preuve qu'il existe « des motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de torture ou de traitements inhumains » est ainsi apporté, dès lors que les rapports présentés par le requérant permettent d'établir qu'en cas de refoulement indirect vers l'Egypte, le requérant pourrait faire partie d'un groupe vulnérable (les personnes détenues) et que ce groupe subit, de manière systématique, des traitements contraires à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Bien que la détention du requérant serait conforme à la loi égyptienne, il y a lieu de considérer que, compte tenu du degré de gravité des conditions de détention en Egypte, la détention du requérant pendant plusieurs années en raison d'une infraction telle que celle en cause serait constitutive d'une violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

De sorte que la troisième branche du moyen unique est sérieuse.

Du tout, le moyen unique est sérieux."

3.3.2.2.1. Artikel 33, § 1 van het Vluchtelingenverdrag bepaalt als volgt:

"Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging."

3.3.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad

zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

3.3.2.2.3. Artikel 13 van het EVRM voorziet daarnaast in een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en stelt als volgt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

3.3.2.2.4. Artikel 9 van de procedurerichtlijn voorziet in een recht om gedurende de behandeling van het verzoek om internationale bescherming in de lidstaat te blijven:

“1. Verzoekers mogen in de lidstaat blijven, louter ten behoeve van de procedure, totdat de beslissingsautoriteit overeenkomstig de in hoofdstuk III uiteengezette procedures in eerste aanleg een beslissing heeft genomen. Dat recht om te blijven houdt niet in dat de betrokkene recht heeft op een verblijfsvergunning.

2. De lidstaten mogen alleen een uitzondering maken voor de gevallen waarin een verzoeker een volgend verzoek doet, zoals bedoeld in artikel 41 of wanneer zij een persoon zullen overdragen of uitleveren, naar gelang van het geval, aan hetzij een andere lidstaat uit hoofde van verplichtingen

overeenkomstig een Europees aanhoudingsbevel (11) of anderszins, hetzij aan een derde land of aan internationale strafhoven of tribunalen.

3. Een lidstaat kan een verzoeker krachtens lid 2 alleen uitleveren aan een derde land wanneer de bevoegde autoriteiten zich ervan hebben vergewist dat een uitleveringsbesluit niet zal leiden tot direct of indirect refoulement in strijd met de internationale en Unie-verplichtingen van die lidstaat.”

3.3.2.2.5. Artikel 52/3, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“In de in artikel 74/6, § 1bis, bedoelde gevallen moet de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. In het in artikel 50ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven.”

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd. Het eerste lid is niet van toepassing wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement zoals vastgesteld in toepassing van artikel 57/6/2 en:

1° betrokkene een eerste volgende asielaanvraag heeft ingediend binnen de achtenveertig uur voor zijn verwijdering louter teneinde de uitvoering van een beslissing die tot zijn verwijdering van het grondgebied zou leiden, te vertragen of te hinderen; of

2° betrokkene een nieuwe volgende asielaanvraag indient na een definitieve beslissing over een eerste volgende asielaanvraag.”

3.3.2.2.6. In een eerste onderdeel van het middel uit verzoeker kritiek op de op 5 februari 2018 geplande teruggedrijving voor 8 februari 2018. De voorziene vlucht van 8 februari 2018 werd intussen evenwel geannuleerd door het bestuur. De Raad merkt op dat deze kritiek als dusdanig niet is gericht tegen de bestreden beslissing zelf, maar wel tegen het faxbericht van 8 februari 2018 waarbij verzoeker in kennis werd gesteld van de geplande teruggedrijving. Deze kritiek wijst nog niet op een onwettigheid of onregelmatigheid van de bestreden beslissing zelf zoals deze is genomen op 1 februari 2018, die integendeel uitdrukkelijk voorziet dat verzoeker pas effectief kan worden teruggedreven in uitvoering van deze beslissing van zodra de beslissing uitvoerbaar wordt. Op dit punt zijn de partijen het erover eens dat de bestreden beslissing hangende het tweede verzoek om internationale bescherming niet uitvoerbaar is en pas uitvoerbaar wordt van zodra de periode om beroep in te stellen tegen de beslissing van de commissaris-generaal inzake het tweede verzoek om internationale bescherming is verstreken zonder dat een beroep is ingediend ofwel, indien een dergelijk beroep is ingesteld, van zodra dit beroep in volle rechtsmacht wordt afgewezen. Verweerder bevestigt in zijn nota en ter terechtzitting uitdrukkelijk dat verzoeker overeenkomstig artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet is beschermd tegen verwijdering tot zolang de Raad in volle rechtsmacht zich niet heeft uitgesproken over het tweede verzoek om internationale bescherming en dus geen nieuwe vlucht zal worden voorzien tot zolang de termijn om beroep in te stellen loopt en tot zolang, voor zover effectief een beroep in volle rechtsmacht wordt ingesteld, dit beroep hangende is. Huidig arrest verleent verzoeker een titel dat een daadwerkelijke teruggedrijving hangende de termijn voor beroep en hangende het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad inzake het tweede verzoek om internationale bescherming in geen geval mogelijk is zonder toestemming van verzoeker.

3.3.2.2.7. In een tweede onderdeel van het middel ontwikkelt verzoeker een grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM bij teruggedrijving naar Ethiopië. Hij stelt dat hij dreigt in Ethiopië in de gevangenis te belanden omwille van zijn uitreis uit dit land zonder in het bezit te zijn geweest van de vereiste reisdocumenten en dat de omstandigheden van gevangenschap in dit land volgens hem als onmenselijk of vernederend zijn te beschouwen. Hij wijst concreet op wettelijke bepalingen in het Ethiopisch strafrecht die een gevangenisstraf stellen op het uitreizen uit Ethiopië zonder de vereiste reisdocumenten alsook op enkele rapporten die de omstandigheden van gevangenschap in dit land beschrijven.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat verzoeker eraan voorbij gaat dat hij is afgereisd naar Europa vanuit Zanzibar, Tanzania. Verzoeker maakte een tussenstop in Addis Abeba, Ethiopië, maar er blijkt niet dat hij effectief het grondgebied van dit land heeft betreden op zijn reisweg naar Europa.

Evenmin blijkt dat hij de vereiste binnenkomstdocumenten had of heeft voor Ethiopië. Verzoeker kan worden geacht er kennis van te hebben dat zijn terugdrijving in beginsel zal plaatsvinden naar de plaats waar hij is uitgereisd, in zijn geval dus Tanzania. Een land waar verzoeker weliswaar een tussenlanding maakte zonder dat blijkt dat hij het grondgebied van dit land ook effectief heeft betreden, is er immers niet toe gehouden verzoeker bij terugdrijving dan alsnog toe te laten tot zijn grondgebied, in tegenstelling tot het land waar hij is uitgereisd. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift zo zelf ook reeds aan de interne en internationale regelgeving ter zake te kennen, die onder meer stelt dat de vervoersmaatschappij in de situatie van verzoeker hem moet terugbrengen naar de plaats waar hij zijn reis is begonnen of een andere plaats waar de verzoeker kan worden toegelaten tot het grondgebied. De stukken van het administratief dossier leren ook dat de vervoersmaatschappij verzoeker zal terugbrengen naar Zanzibar, Tanzania, waar hij zijn reis is begonnen. Zo was er, na afwijzing van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker, ook reeds een eerste terugdrijving gepland op 30 januari 2018 naar Tanzania, die evenwel niet doorging omdat verzoeker weigerde te vertrekken en waarna hij op 1 februari 2018 een tweede maal vroeg om internationale bescherming. Het gegeven dat de advocaat van verzoeker op 8 februari 2018 in kennis werd gesteld van een vlucht op dezelfde dag met bestemming Addis Abeba, Ethiopië, doet aan het voorgaande geen afbreuk. In werkelijkheid was de uiteindelijke bestemming wel degelijk Zanzibar, Tanzania. De Raad herhaalt dat verzoeker in beginsel kan worden geacht er kennis van te hebben dat een terugdrijving normalerwijze wordt voorzien naar het land vanwaar men is uitgereisd ofwel zijn reisweg is begonnen.

De Raad herhaalt dat, gelet op de stukken van het administratief dossier, moet worden aangenomen dat verzoeker op zijn reisweg naar Europa enkel in transit heeft verbleven op de luchthaven van Addis Abba, Ethiopië, minstens dat niet blijkt dat hij hierbij daadwerkelijk het Ethiopisch grondgebied heeft betreden. Er blijkt dan ook niet dat hij de door hem thans ingeroepen strafrechtelijke bepalingen in Ethiopië heeft overtreden die de binnenkomst in en de uitreis uit Ethiopië zonder dat men in het bezit is van de vereiste reisdocumenten strafbaar stellen. De voorliggende stukken geven zo niet aan dat verzoeker op zijn reis naar Europa daadwerkelijk het Ethiopisch grondgebied heeft betreden.

Er liggen geen concrete aanwijzingen voor dat verzoeker in deze situatie waarin hij vanuit Tanzania, met enkel een tussenstop op de luchthaven van Addis Abeba, naar Europa reisde met een Frans paspoort dat hem niet toebehoorde en waarbij hij zal worden teruggedreven naar Tanzania, opnieuw met enkel een tussenstop op de luchthaven van Addis Abeba, tijdens zijn tussenstop in Addis Abeba zal worden ondervraagd inzake zijn eerdere reis naar Europa of aldaar een reëel risico loopt om te worden gedetineerd omwille van het gegeven dat hij eerder naar Europa trachtte te reizen met een paspoort dat hem niet toebehoort.

Daarenboven, en ten overvloede, merkt de Raad nog op dat uit de door verzoeker aangebrachte informatie nog niet volgt dat personen die geen nationale onderdanen zijn en die daadwerkelijk op onregelmatige wijze Ethiopië zijn uitgereisd – hetgeen, gelet op voorgaande bespreking, in casu niet blijkt – daadwerkelijk bij terugkeer door de autoriteiten worden ondervraagd of dat deze daadwerkelijk worden vervolgd voor dergelijke feiten en hiervoor gevangenisstraffen riskeren. Verzoeker kan ook niet dienstig voorhouden hieromtrent nog geen voldoende informatie te hebben kunnen verzamelen, waar hij reeds sinds 24 november 2017 is vastgehouden met het oog op terugdrijving. Op dat ogenblik gaf verzoeker op geen enkele wijze aan dat hij een terugdrijving naar Ethiopië dan wel Tanzania vreesde. Hij ging zo zelfs niet in beroep tegen de eerste terugdrijvingsbeslissing van 24 november 2017.

De Raad wenst ook nog op te merken dat de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de grenspolitiediensten van 24 november 2017, leren dat verzoeker met een Frans paspoort dat hem niet toebehoort het Schengengrondgebied trachtte te betreden, doch hierbij ook zijn eigen Egyptisch paspoort werd gevonden. Dit werd authentiek bevonden en is geldig. Er blijkt niet dat verzoeker niet in de mogelijkheid is om op eigen kosten zelf terug te reizen naar zijn herkomstland Egypte, of dat hem dit niet zou worden toegestaan, en evenmin dat de betrokken luchtvaartmaatschappij dan eventueel niet bereid is om hem naar Egypte te vervoeren in plaats van naar Tanzania.

3.3.2.2.8. In een derde onderdeel van het middel ontwikkelt verzoeker een grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM voor zover hij (indirect) wordt teruggedreven naar zijn herkomstland Egypte. Hij wijst op strafbepalingen in Egypte die het vervalsen van documenten – meer bepaald het toevoegen van vervalste handtekeningen of stempels, het wijzigen van geschreven teksten, stempels of handtekeningen, het toevoegen van woorden – strafbaar stellen met tijdelijke arbeid of gevangenisstraf, alsook het gebruik van vervalste officiële stukken wetende dat deze zijn vervalst. Hij citeert vervolgens

uit enkele rapporten die de omstandigheden van gevangenschap in Egypte beschrijven en die volgens hem onmenselijk en vernederend zijn.

Er wordt herhaald dat verzoeker in het bezit is van een authentiek en geldig Egyptisch paspoort waarmee hij kan terugreizen naar zijn herkomstland. Er blijkt niet dat verzoekers nationale overheden in kennis zijn, of zullen zijn, van zijn reis naar Europa met een Frans paspoort dat hem niet toebehoort. De Raad ziet dan ook niet in dat verzoeker een reëel risico zou lopen op strafrechtelijke vervolging op basis van de door hem aangehaalde strafrechtelijke bepalingen. Daarnaast wordt erop gewezen dat op lezing van het verslag van de grenscontrolediensten van 24 november 2017 verzoeker niet zozeer ten laste wordt gelegd reisdocumenten te hebben vervalst of vervalste reisdocumenten te hebben gebruikt, maar wel frauduleus gebruik te hebben gemaakt van een reisdocument dat een derde toebehoort waar hij het Schengengrondgebied trachtte te betreden met een Frans paspoort dat hem niet toebehoort. Hij toont niet aan dat dit laatste gegeven ook strafbaar is gesteld in Egypte en al zeker niet dat de strafwet zich dan ook uitstrekt tot situaties zoals in casu waar de feiten zich volledig afspeelden buiten het Egyptische grondgebied. Hij kan geen enkel concreet geval aanduiden waarin in een vergelijkbare situatie een strafrechtelijke vervolging zou hebben plaatsgevonden of waarin er sprake was van gevangenschap. Er liggen geen concrete aanwijzingen voor dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt om omwille van dergelijke feiten in de gevangenis te belanden. Het gegeven dat verzoeker pas voor het eerst in het kader van huidige vordering een dergelijke grief naar voor brengt, terwijl hij reeds sinds november 2018 wordt vastgehouden en reeds twee verzoeken om internationale bescherming indiende, wijst er ook niet op dat verzoeker kennis had van gevallen waarin wel sprake was van gevangenschap of daadwerkelijk een ernstige vrees in deze zin koestert.

3.3.2.2.9. In het licht van de voorgaande vaststellingen toont verzoeker met zijn uiteenzetting niet aan dat hij een ernstige grief heeft in de zin van artikel 3 van het EVRM en evenmin dat de bestreden beslissing zelf is genomen met miskennis van artikel 33, § 1 van het Vluchtelingenverdrag, artikel 9 van de procedurerichtlijn of artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.2.10. Door huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen beschikt verzoeker over een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM. De Raad heeft bij het onderzoek hierboven geoordeeld dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk heeft gemaakt en bijgevolg geen verdedigbare grief heeft aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.3.2.2.11. Verzoeker citeert nog het bepaalde in artikel 52/3, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat in het in artikel 50ter bedoelde geval de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag beslist dat de vreemdeling niet wordt toegelaten tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven. Een concrete toelichting ontbreekt over de wijze waarop verweerder door het nemen van de thans bestreden beslissing deze bepaling heeft miskend.

3.3.2.2.12. Het enig middel is niet ernstig.

3.4. Bijgevolg is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. CORNELIS